

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 15 maja 2013 r.

DOLiS/DEC-534/13/30375,30377

dot. [...]

D E C Y Z J A

Na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 267), art. 12 pkt 2, art. 22, art. 18 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 33 ust. 1 w zw. z art. 32 ust. 1 pkt 2-4 i 5a, art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.) w związku z art. 74 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 330), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie ze skargi Pana R. G. na przetwarzanie jego danych osobowych przez Pana C. K. prowadzącego działalność gospodarczą P.,

- 1) nakazuję Panu C. K. prowadzącemu działalność gospodarczą P. spełnienie wobec Pana R. G. obowiązku informacyjnego określonego w art. 33 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych, w zakresie wskazanym w art. 32 ust. 1 pkt 2-4 i 5a ustawy o ochronie danych osobowych, tj. udzielenie informacji:**
 - w jakim zakresie jego dane są przetwarzane,
 - od kiedy jego dane są przetwarzane wraz z podaniem w powszechnie zrozumiałej formie treści tych danych,
 - z jakiego źródła dane te pochodzą,
 - poinformowanie o przesłankach podjęcia rozstrzygnięcia, o którym mowa w art. 26a ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych.
- 2) w pozostałym zakresie odmawiam uwzględnienia wniosku.**

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pana R. G., zwanego dalej także Skarżącym, na przetwarzanie jego danych osobowych przez Pana C. K. prowadzącego działalność gospodarczą P. Z jej treści wynika, iż Pan R. G. zarzuca Panu C. K. naruszenie przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r., Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), zwanej dalej także ustawą, poprzez przetwarzanie jego danych w zbyt

szerokim zakresie oraz niewypełnienie wobec niego obowiązku informacyjnego określonego w art. 33 ust. 1 ustawy, o którego realizację zwrócił się w dniu [...] listopada 2011 r. W związku z powyższym Skarżący sformułował wniosek o cyt.: „nakazanie firmie P.: 1. realizacji wyżej wskazanych obowiązków a zwłaszcza usunięcia moich danych osobowych wykraczających poza zakres określony w żądaniu skierowanym w dniu [...].11.2011r. 2. w związku z tym, iż moje dane osobowe zostały zebrane z naruszeniem ustawy o ochronie danych osobowych wnoszę o nakazanie zaprzestania przetwarzania moich danych osobowych do czasu zarejestrowania zbioru danych osobowych przez firmę P. w którym są przetwarzane moje dane osobowe”.

Pan R. G., wezwany do sprecyzowania o usunięcie jakich konkretnie swoich danych przetwarzanych przez P. wnosi, wskazał, iż cyt.: „wiem, że [Pan C. K. – przyp. Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych] uzyskał nw. dane osobowe wykraczające poza zakres niezbędny do realizacji zawartej umowy i dochodzenia roszczeń: [...] w związku z powoływaniem C. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą P. na świadka w procesie, który wytoczyłem innemu przedsiębiorcy, który nie wywiązał się z umowy o prace budowlane a który zakończył się już prawomocnym wyrokiem, opinie biegłych i dane związane z tym procesem; [...] nieaktualne adresy do korespondencji, pod którymi już nie przebywam; [...] numery telefonów komórkowych i faksów moje i członków mojej rodziny; [...] adresy email; [...] dane osobowe dotyczące współwłaścicieli nieruchomości; [...] kopie decyzji i orzeczeń administracyjnych dotyczących mojej nieruchomości i dane w nich zawarte”.

Wobec powyższego Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych przeprowadził w niniejszej sprawie postępowanie administracyjne. W jego toku ustalono, iż pismem z dnia [...] listopada 2011 r. Pan R. G., działając na podstawie art. 32 ust. 1 pkt 6 ustawy o ochronie danych osobowych, zażądał od Pana C. K., cyt.: „usunięcia moich danych osobowych wykraczających poza zakres określony w art. 23 ust. 1 pkt 3 i 5 wskazanej ustawy, z prowadzonego przez Pana zbioru, w którym są przetwarzane moje dane osobowe”. Ponadto, powołując się na art. 32 ust. 1 pkt 8 ustawy, Skarżący wniósł sprzeciw wobec przetwarzania jego danych w celach marketingowych, a w oparciu o art. 33 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 pkt 1-5a ustawy zwrócił się o udzielenie mu informacji o przetwarzaniu jego danych osobowych (kopia przedmiotowego pisma znajduje się w aktach sprawy).

W odpowiedzi na przedmiotowe pismo Skarżącego, Pan C. K. pismem z dnia [...] listopada 2011 r. wskazał mu, iż przetwarza jego dane w zbiorze klientów swojej firmy na podstawie art. 74 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 r., poz. 330) wskazując, iż cyt.: „w związku z nałożonym na mnie obowiązkiem wynikającym z Ustawy o rachunkowości jestem zobowiązany do przechowywania danych w sposób należyty i chronić je przed zmianami, nieupoważnionym rozpowszechnianiem, uszkodzeniem lub zniszczeniem przez okres 5 lat”. Ponadto Pan C. K. wskazał, iż dane Skarżącego udostępnił adwokatowi Panu P. B. w związku z udzieleniem mu pełnomocnictwa do reprezentowania go w postępowaniu toczącym się przed sądem w sprawie o sygn. [...]. Ustosunkowując się zaś do złożonego przez Skarżącego sprzeciwu wobec przetwarzania jego danych w celach marketingowych, ww. przedsiębiorca podkreślił, iż w takich

celach danych Skarżącego nigdy nie przetwarzał i nie przetwarza (kopia przedmiotowego pisma znajduje się w aktach sprawy).

W treści wyjaśnień złożonych przed Generalnym Inspektorem Pan C. K. wskazał, iż przetwarza dane osobowe Pana R. G. w związku z obowiązkiem jaki nakłada na niego art. 74 ust. 1 ustawy o rachunkowości w zbiorze klientów swojej firmy. Ponadto przedmiotowe dane przetwarzane są przez ww. przedsiębiorcę na potrzeby toczącego się przeciwko niemu postępowania sądowego wszczętego z powództwa Pana R. G. o zapłatę z tytułu nienależytego wykonania łączącej go z Panem C. K. umowy. Ustosunkowując się zaś do zarzutu Skarżącego odnoszącego się do niewypełnienia wobec niego obowiązku informacyjnego, Pan C. K. wskazał, iż w jego ocenie, zadość żądaniom zawartym we wniosku Pana R. G. za dnia [...] listopada 2011 r. uczynił pismem z dnia [...] listopada 2011 r.

Ponadto w treści uzupełniającego przedmiotowe wyjaśnienia pisma Pan C. K., odnosząc się do zakresu przetwarzanych przez niego danych Skarżącego, wskazał, iż cyt.: „dane które przetwarzam, to tylko te dane które Pan R. G. udostępnił mi w związku z zawartą między nami umową z dnia [...]05.2008 r. i w związku z którą powstał spór, który jest przedmiotem postępowania sądowego przed Sądem Rejonowym w T., Wydział I Cywilny – sygn. akt [...]. (...) podaję iż są to następujące dane: - Imię i Nazwisko, adres zamieszkania oraz adres do korespondencji, nr telefonu. (...) Nieprawdą jest, że przetwarzam dane Pana R. G. zawarte w opiniach biegłych oraz innych dokumentach dotyczących procesu wytoczonego przez niego innemu przedsiębiorcy. Owszem występowałem jako świadek w tej sprawie ale jako świadek ze strony Pana R. G. stąd tym bardziej niezrozumiałym jest dla mnie obecne postępowanie Pana G.. Raz jeszcze nadmieniam – nie przetwarzam żadnych danych Pana G. które bym otrzymał w związku ze sprawą w której występowałem w charakterze świadka”. Ponadto Pan C. K. wskazał, iż jedynym podmiotem, któremu udostępnił dane Skarżącego był jego adwokat Pan P. B.

Po zapoznaniu się z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje.

Ustawa o ochronie danych osobowych określa zasady postępowania przy przetwarzaniu danych osobowych oraz prawa osób fizycznych, których dane osobowe są lub mogą być przetwarzane w zbiorach danych (art. 2 ust. 1 ustawy). Przetwarzanie może być uznane za zgodne z prawem jedynie wówczas, gdy administrator danych wykaże się spełnieniem co najmniej jednej z materialnych przesłanek przetwarzania danych osobowych. Przesłanki te – co do zasady równoprawne, zostały enumeratywnie wymienione w art. 23 ust. 1 ustawy. Na mocy tego przepisu przetwarzanie danych jest dopuszczalne wtedy, gdy: osoba, której dane dotyczą, wyrazi na to zgodę (pkt 1), gdy jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa (pkt 2), jest to konieczne dla realizacji umowy, gdy osoba, której dane dotyczą, jest jej stroną lub gdy jest to konieczne do podjęcia działań przed zawarciem umowy na żądanie osoby, której dane dotyczą (pkt 3), jest niezbędne do wykonania określonych prawem zadań realizowanych dla dobra publicznego (pkt 4), jest to niezbędne dla wypełnienia prawnie usprawiedliwionych celów realizowanych przez administratorów danych albo odbiorców danych, a przetwarzanie nie narusza praw i wolności osoby, której dane dotyczą (pkt 5).

W niniejszej sprawie nie ma podstaw do stwierdzenia, iż dane osobowe Skarżącego zostały pozyskane przez Pana C. K., a następnie przez niego przetwarzane, w sposób sprzeczny z ustawą o ochronie danych osobowych. Ustalone w sprawie okoliczności faktyczne i prawne nakazują bowiem uznać, iż dane osobowe Skarżącego w zakresie jego imienia i nazwiska, adresu zamieszkania, adresu do korespondencji oraz numeru telefonu Pan C. K. przetwarzał na podstawie art. 23 ust. 1 pkt 3, tj. dla realizacji umowy. Z kolei przetwarzanie danych Skarżącego w ramach toczącego się postępowania cywilnego dotyczącego roszczeń z tytułu przedmiotowej umowy znajdowało uzasadnienie w art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje natomiast podstaw do przyjęcia, iż Pan C. K. przetwarza dane osobowe Skarżącego zawarte w wyroku i opiniach biegłych wydanych w sprawie, w której występował w charakterze świadka, nieaktualne adresy do korespondencji, pod którymi Skarżący już nie przebywa, numery telefonów komórkowych i numery faksów członków jego rodziny, adresy e-mail czy też jego dane zawarte w kopiach decyzji i orzeczeń administracyjnych dotyczących jego nieruchomości. Zauważyć należy, iż Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych nie dysponuje żadnymi dowodami na potwierdzenie okoliczności przedstawionych w skardze w tym zakresie. Skarżący oparł skargę w tym zakresie jedynie na własnych podejrzeniach, na co sam zresztą wskazał podnosząc, iż wobec niewypełnienia wobec niego przez Pana C. K. w sposób należyty obowiązku informacyjnego, nie jest w stanie podać zakresu danych, których przetwarzanie przez tego administratora kwestionuje.

W świetle powyższego należy stwierdzić, że analiza materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu przeprowadzonym przez Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych nie potwierdziła zarzucanego przez Skarżącego przetwarzania przez Pana C. K. jego danych osobowych w ww. zakresie. W takiej sytuacji należy podkreślić, że organ administracji publicznej może uznać stan faktyczny rozpatrywanej sprawy za ustalony jedynie na podstawie nie budzących wątpliwości dowodów i nie może poprzestać w tym zakresie na uprawdopodobnieniu – chyba, że przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 267), zwanej dalej Kpa, stanowią inaczej (np. art. 24 § 3 Kpa). Jak stwierdził Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 9 lipca 1999 r. (sygn. III SA 5417/98) „organ prowadzący postępowanie musi dążyć do ustalenia prawdy materialnej i według swej wiedzy, doświadczenia oraz wewnętrznego przekonania ocenić wartość dowodową poszczególnych środków dowodowych, wpływ udowodnienia jednej okoliczności na inne okoliczności”.

Odnosząc się zaś do podstawy prawnej aktualnego przetwarzania danych osobowych Pana R. G. przez Pana C. K., wskazać należy na art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych, który stanowi, iż przetwarzanie danych jest dopuszczalne wtedy, gdy jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa. Obowiązek przechowywania przez określony okres czasu dowodów, ksiąg i sprawozdań ustanowiony został w art. 74 ustawy o rachunkowości. Stosownie do art. 74 ust. 1 powołanej wyżej ustawy zatwierdzone roczne sprawozdania finansowe podlegają trwałemu przechowywaniu. Zgodnie zaś z ust. 2 powołanego przepisu pozostałe zbiory przechowuje się co najmniej przez okres: księgi rachunkowe – 5 lat (pkt 1); karty wynagrodzeń pracowników bądź ich odpowiedniki – przez okres wymaganego dostępu do tych informacji, wynikający z przepisów emerytalnych, rentowych oraz podatkowych, nie krócej jednak niż 5 lat (pkt 2);

dowody księgowe dotyczące wpływów ze sprzedaży detalicznej – do dnia zatwierdzenia sprawozdania finansowego za dany rok obrotowy, nie krócej jednak niż do dnia rozliczenia osób, którym powierzono składniki aktywów objęte sprzedażą detaliczną (pkt 3); dowody księgowe dotyczące środków trwałych w budowie, pożyczek, kredytów oraz umów handlowych, roszczeń dochodzonych w postępowaniu cywilnym lub objętych postępowaniem karnym albo podatkowym – przez 5 lat od początku roku następującego po roku obrotowym, w którym operacje, transakcje i postępowanie zostały ostatecznie zakończone, spłacone, rozliczone lub przedawnione (pkt 4); dokumentację przyjętego sposobu prowadzenia rachunkowości – przez okres nie krótszy od 5 lat od upływu jej ważności (pkt 5); dokumenty dotyczące rękojmi i reklamacji – 1 rok po terminie upływu rękojmi lub rozliczeniu reklamacji (pkt 6); dokumenty inwentaryzacyjne – 5 lat (pkt 7); pozostałe dowody księgowe i dokumenty – 5 lat (pkt 8). Okresy przechowywania ustalone w ust. 2 oblicza się od początku roku następującego po roku obrotowym, którego dane zbiory dotyczą (art. 74 ust. 1 pkt 3).

Nie ulega zatem wątpliwości, iż aktualnie przetwarzanie przez Pana C. K. danych osobowych Skarżącego wypełnia dyspozycję art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy w związku z art. 74 ust. 2 pkt 1 ustawy o rachunkowości, który przewiduje pięcioletni okres przechowywania ksiąg rachunkowych. Jak wynika zaś z materiału dowodowego zgromadzonego w toku niniejszego postępowania umowa między Skarżącym a Panem C. K. została zawarta w dniu [...] maja 2008 r., więc powyższy 5-letni okres, liczony zgodnie z zasadą ustaloną w art. 74 ust. 1 pkt 3 ustawy o rachunkowości, jeszcze nie minął.

Odnosząc się do żądania Pana R. G. o cyt.: „nakazanie zaprzestania przetwarzania moich danych osobowych do czasu zarejestrowania zbioru danych osobowych przez firmę P. w którym są przetwarzane moje dane osobowe”, zaznaczyć należy, że Generalny Inspektor w niniejszej sprawie zbadał legalność przetwarzania danych osobowych Skarżącego oraz realizacji wobec niego obowiązku informacyjnego określonego w art. 33 ust. 1 ustawy, a nie kwestię wypełnienia przez administratora danych obowiązku rejestracji zbioru danych osobowych, co może stanowić jedynie przedmiot postępowania z urzędu, z uwagi na okoliczność, iż powyższe dotyczy przetwarzania danych osobowych bliżej nieokreślonych osób. Niemniej jednak informacyjnie wskazać należy na treść art. 43 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie danych osobowych, który stanowi, iż z obowiązku rejestracji zbioru danych zwolnieni są administratorzy danych przetwarzanych w związku z zatrudnieniem u nich, świadczeniem im usług na podstawie umów cywilnoprawnych, a także dotyczących osób u nich zrzeszonych lub uczących się.

Odnosząc się zaś do kwestii niewypełnienia wobec Skarżącego przez Pana C. K. obowiązku informacyjnego określonego w art. 33 ust. 1 ustawy, wskazać należy, iż przepisy ustawy o ochronie danych osobowych gwarantują osobie zainteresowanej, a więc tej, której dane dotyczą, prawo do informacji, pozwalające jej kontrolować przetwarzanie jej danych zgromadzonych w zbiorach. Wzmocnienie tych gwarancji stanowi nałożenie na administratorów danych obowiązku informacyjnego w stosunku do osoby zainteresowanej, o którym stanowi art. 33 ust. 1 ustawy. Zgodnie z art. 33 ust. 1 ustawy na wniosek osoby, której dane dotyczą, administrator danych jest obowiązany, w terminie 30 dni, poinformować o przysługujących jej prawach oraz udzielić, odnośnie jej danych osobowych, informacji, o których mowa w art. 32 ust. 1 pkt 1-5a. Stosownie zaś do treści art. 32 ust. 1

pkt 1-5a ustawy każdej osobie przysługuje prawo do kontroli przetwarzania danych, które jej dotyczą, zawartych w zbiorach danych, a zwłaszcza prawo do: uzyskania wyczerpującej informacji, czy taki zbiór istnieje, oraz do ustalenia administratora danych, adresu jego siedziby i pełnej nazwy, a w przypadku gdy administratorem danych jest osoba fizyczna – jej miejsca zamieszkania oraz imienia i nazwiska (pkt 1), uzyskania informacji o celu, zakresie i sposobie przetwarzania danych zawartych w takim zbiorze (pkt 2), uzyskania informacji, od kiedy przetwarza się w zbiorze dane jej dotyczące, oraz podania w powszechnie zrozumiałej formie treści tych danych (pkt 3), uzyskania informacji o źródle, z którego pochodzą dane jej dotyczące, chyba że administrator danych jest zobowiązany do zachowania w tym zakresie w tajemnicy informacji niejawnych lub zachowania tajemnicy zawodowej (pkt 4), uzyskania informacji o sposobie udostępniania danych, a w szczególności informacji o odbiorcach lub kategoriach odbiorców, którym dane te są udostępniane (pkt 5), uzyskania informacji o przesłankach podjęcia rozstrzygnięcia, o którym mowa w art. 26a ust. 2 (pkt 5a).

W dniu [...] listopada 2011 r. Pan R. G. zwrócił się do Pana C. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą P. o poinformowanie go o przysługujących mu prawach oraz udzielenie na piśmie informacji, o których mowa w art. 32 ust. 1 pkt 1-5a tej ustawy odnośnie przetwarzania przez niego jego danych osobowych. W świetle powyższego nie budzi wątpliwości, iż przedmiotowe pismo stanowiło wniosek określony w art. 33 ust. 1 ustawy.

W ocenie Generalnego Inspektora pismo Pana C. K. z dnia [...] listopada 2011 r. stanowiło jedynie częściową odpowiedź na przedmiotowe zapytanie Pana R. G. Pan C. K. udzielił Skarżącemu odpowiedzi na jego zapytanie jedynie w zakresie wskazania zbioru, w którym przetwarzane są jego dane, administratora tych danych, celu i sposobu ich przetwarzania oraz sposobu udostępniania danych. Podkreślić zaś należy, iż wniosek Skarżącego z dnia [...] listopada 2011 r. zawierał w szczególności żądanie udostępnienia mu informacji odnośnie zakresu przetwarzania jego danych oraz ich treści, co wynikało chociażby ze sformułowanego przez niego w treści tego samego pisma żądania cyt.: „usunięcia moich danych osobowych wykraczających poza zakres określony w art. 23 ust. 1 pkt 3 i 5 wskazanej ustawy”. Takie zredagowanie wniosku o usunięcie danych nie pozostawia zresztą wątpliwości, iż osoba, której one dotyczą nie posiada wiedzy o zakresie ich przetwarzania.

Ponadto zauważyć należy, iż Pan C. K. odpowiadając na wniosek Pana R. G. skoncentrował się na kwestii wskazania mu podstawy prawnej przetwarzania jego danych, natomiast nie zrealizował obowiązku wskazania mu od kiedy dane są przetwarzane i z jakiego źródła zostały pozyskane.

Podkreślić przy tym należy, iż jednym z założeń wniosku ustanowionego w ww. przepisie jest nadanie mu znaczenia weryfikującego, tj. umożliwienie osobie, której dane dotyczą na podstawie uzyskanej na niego odpowiedzi sprawdzenia, czy administrator nie wykracza przy przetwarzaniu jej danych poza granice wyznaczone zgodą lub przepisami prawa. Zauważyć również należy, że nawet jeśli niektóre spośród informacji, o udostępnienie których Skarżący wnosi, powinien w ocenie ich administratora już posiadać, nie zwalnia to administratora od ponownego poinformowania go o powyższym.

Zasadnym jest zatem uczynienie Panu C. K. zarzutu nieudzielenia Skarżącemu informacji, o których mowa w treści art. 32 ust. 1 pkt 2-4 ustawy w zakresie wskazania zakresu przetwarzania jego danych, poinformowania od kiedy dane są przetwarzane wraz z podaniem w powszechnie zrozumiałej formie treści tych danych i wskazania z jakiego źródła dane te zostały pozyskane.

Ustosunkowując się natomiast do wniosku Skarżącego o wypełnienie wobec niego obowiązku informacyjnego określonego w art. 32 ust. 1 pkt 5a ustawy, wskazać należy, że w świetle art. 33 ustawy o ochronie danych osobowych, administrator danych ma obowiązek udzielenia odpowiedzi na wniosek dotyczący ich przetwarzania również, gdy do określonego przetwarzania danych (np. podjęcia rozstrzygnięcia, o którym mowa w art. 26a ust. 2 ustawy) przez niego nie doszło. Jak podkreśla się w doktrynie, „(...) zobowiązaniem do udzielenia odpowiedzi jest każdy potencjalny administrator danych, który sam przetwarza albo zleca przetwarzanie danych (przy czym może to być – oczywiście – odpowiedź negatywna)” (J. Barta, P. Fajgielski, R. Markiewicz, *Ochrona danych osobowych, Komentarz*, Wydanie IV, Kraków 2007, s. 575). W związku z powyższym, nawet jeśli Pan C. K. nie podjął wobec Skarżącego rozstrzygnięcia, o którym mowa w art. 26a ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych, winien poinformować go o powyższym. Podkreślić bowiem należy, iż pominięcie odpowiedzi na wniosek Skarżącego w tym zakresie, generuje wątpliwości czy taki proces przetwarzania danych przez administratora miał w ogóle miejsce.

W związku z tym, mając na uwadze powyższy obowiązek, który z mocy prawa spoczywa na administratorze danych, Pan C. K. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą P. winien niezwłocznie usunąć uchybienia w procesie przetwarzania danych osobowych Skarżącego, stosownie do nakazu sformułowanego w niniejszej decyzji.

W tym stanie faktycznym i prawnym, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak w sentencji.

Na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych i art. 129 § 2 w zw. z art. 127 § 3 Kpa, strona niezadowolona z niniejszej decyzji może, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia, zwrócić się do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00 – 193 Warszawa) z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.